

EL DAVANTAL de PERE CALDERS

Hi som a tocar

Al McCormick Place Convention Center, de Xicago, s'ha celebrat una exhibició de productes que són una avançadeta d'allò que ens espera l'any 2000. No es tracta pas de ciència-ficció ni d'arriscades anticipacions de futur, sinó de prodigis tecnològics que ja han estat resolts: les 1.400 empreses que ofereixen mostres de la seva producció presenten models que ja funcionen. El que ens anuncien per a l'any 2000 és que els tindrem a l'abast, profusament comercialitzats.

Ni caldria recalcar —perquè es veia a venir— que la intel·ligència artificial entrarà a les llars. Si es té en compte que la intel·ligència natural encara no ha entrat a cada casa, l'adveniment de l'artificial (intrusisme?) omple de recels i d'aprensions.

Tindrem robots amb forma humana que ens despertaran amb música, i ens portaran el desdèjuni, els diaris i la correspondència al llit. S'ha fet un esforç extraordinari per arribar al control de tota la vida domèstica, per tal que la gent es pugui limitar a viure de la manera que bonament pugui, vegetant més o menys i esperant l'hora de la mort tan contenta i enganyada com sigui possible. Com ara...

Hi ha; en aquestes promeses, una trampa que salta a la vista. És segur que l'any 2000 —tan proper— no tothom es podrà comprar ninots electrònics que portin l'esmorzar al dormitori. Se sospita, amb fonaments, que només es podran pagar aquesta francesilla els mateixos privilegiats que ara compten amb minyona o majordom. Considerat així, el progrés que ens vaticinen perd cos, s'arriba a la conclusió que no n'hi ha per tant. Seria més encoratjador (tot i que no tan espectacular) que ens asseguressin que a l'any 2000 tothom podrà esmorzar, encara que hagi de llevar-se d'hora i preparar-se els aliments «personalment».

Les notícies que ens arriben en relació amb els progressos de la ciència van acompanyades d'uns comentaris sorprenents: diuen que s'ha produït un estrepitós fracàs de les computadores domèstiques, en el vessant dels jocs i de la comptabilitat casolana. Contemplada des d'aquí, i a jutjar pels anuncis que omplen pàgines dels nostres diaris i revistes, és una cosa que costa de creure. Potser és que nosaltres hi anem quan els altres ja en tornen...

I què passa amb l'alta cibernetica? Ah, l'emoció en aquest camp no cessa... Una investigadora nord-americana, Lillian Schwartz, ha fet un descobriment sensacional amb l'ajut de les computadores: el model que utilitzà Leonardo da Vinci per a pintar la Gioconda fou ell mateix. Tal com sona.

Lillian Schwartz, després de cotejar els ulls, les galtes, les celles i el nas entre un autoretrat de Leonardo da Vinci i el retrat de Mona Lisa realitzat pel gran toscà, arriba a la conclusió que els trets fisonòmics són idèntics. Qui sap, qui sap...

La proposta és temptadora, i les proves que ens ofereix la senyora Schwartz desconcertants. Si l'any 2000 tira pel cantó de descobrir-nos intimitats artístiques mitjançant computadores, l'art abstracte de la nostra època se'n pot veure un bull.